

той бѣ изпращаль отцитѣ Гуидо и Раниери въ Испания и южна Франция за да проповѣдватъ срѣдѣ клиръ и народъ вѣрата Христова... Не бѣ ли изкупилъ съ живота си легатитѣ Пиетро де Кастелнау дързостята да навлѣзе въ самото гнѣздо на еретицитѣ? Каква полза, че стариятъ епископъ на Каркасона самъ се бѣ оттеглилъ отъ високата си длѣжностъ, като бѣ помолилъ да избератъ на негово мѣсто по-младъ, по-усърденъ духовникъ, който по-лесно да изпълнява светитѣ си длѣжности... Напраздни бѣха тия слаби отзвучи на неговото горещо желание. День и ноцъ легатитѣ кръстосваха заразенитѣ отъ ересь страни, проповѣдваха, насърдчаваха, подканваха къмъ възвръщане къмъ лоното на едничката, недѣлима Христова крепостъ: католическата църква. Народътъ имъ заключваше думитѣ въ устата, сочейки грѣшкитѣ, невъзможното държане, нехристиянския животъ на католическия клиръ... Напраздно той се бѣ опиталь да покровителствува Лионскитѣ бедни, една отъ най-поносимитѣ форми на ересята... Тулузкиятъ графъ продължаваше да превръща църквитѣ и мѣнастиритѣ въ рицарски калета, да натоварва поданицитѣ си съ данъци, да предава висши длѣжности на евреи, да преследва католическия клиръ...

А ето сега, когато съ огънь и мечъ Симонъ дьо Монфоръ бѣ опустошилъ земитѣ на Провансъ, кръстоносниятъ походъ противъ еретицитѣ се бѣ превърналь въ обикновена стрѣвъ за земи и плячка. И трѣбваше католици и еретици заедно да защищаватъ градоветѣ и кулитѣ си отъ настѣпващитѣ победоносни войски на северняцитѣ, които не знаеха пощада и милость, сриваха до основи замѣцитѣ на еретическитѣ покровители, минаваха подъ ножъ цѣли населения, жени, деца, старци, изкореняваха лѣзята, изтрѣгваха изъ коренъ дърветата, подпалваха селата, унищожаваха посѣвитѣ...

Ала не бѣха минали нѣколко месеца отъ жестоката победа на Симонъ дьо Монфоръ, когато южняцитѣ се надигнаха въ буенъ устремъ и почнаха да си възвръщатъ една по една всички отнети крепости...